

2015. március 14.

Megemlékezés az 1848-'49-es forradalomról és szabadságharcról

Riczu Péter, MSZP Kecskemét

Legyen béke, szabadság és egyetértés!

Ez volt a három legfőbb mozgatórugója az 1848. március 15-én kitört forradalomnak.

Oly egyszerűnek és érthetőnek tűnnek ezek az elvárások, pedig rengetegen adták érte az életüket, amit megérezett a magyar nemzet.

Mint ahogy a regnáló hatalom is: az elnyomó, diktatórikus rendszer rákényszerült arra, hogy változtasson addigi hozzáállásán, sok esetben konszenzusra kellett törekednie.

Petőfi és a márciusi ifjak ki mertek állni magukért, egymásért, a Hazáért. Hallatták a hangjukat, és elindították Magyarország újkori történelmének egyik meghatározó eseményét.

Megteremtették a választás lehetőségét.

Kossuth Lajos így emlékezett vissza ezekre az időkre:

Mi volt az a két legfontosabb feladat 1848-ban, amire a leginkább törekedtek? 1) „egy független magyar parlamentáris kormányzat felállításával a magyar állam törvényes függetlenségét biztosítsuk”, 2) a demokratikus szellemű alkotmányhoz „a jobbágy népnek szabad földbirtokos, szabad polgársággá alakításával teremtsünk szilárd alapot”.

A forradalom futótűzként terjedt végig a városon, majd az egész országon.

Alapjaiban változtatta meg az embereket: nem ellenfelet, ellenséget láttak egymásban. Egyenlő polgárok akartak létrehozni valami újat: egy nemzeti egységet.

Petőfiék a 12 pontban azonban nem csak eszméket fogalmaztak meg, hanem sokkal gyakorlatiasabb dolgokat is. Olyanokat, melyekkel – sajnos – mi is kiállhatunk a mai nap.

„Kivánjuk a' sajtó szabadságát, censura eltörlését”

Hogy engedheti meg magának a hatalom, hogy a hivatalból szólnak az újságíróknak: a véleményedet azonnal vond vissza, töröld a cikk esetleges negatív hangú tartalmát!

Hogy engedheti meg magának a hatalom, hogy évente a mi adónkból több mint 80 milliárd forintból fenntartsanak egy olyan „köz” médiát, ami híreket hallgat el, híreket hamisít?

A magyar népnek joga van megismerni a valóságot! Például arról is, hogy ki kiről írt jelentéseket...

„Felelős ministeriumot Buda-Pesten”

Nincs felelőse a hibáknak, rossz döntéseknek.

Dobálóznak az egyénekre, saját cégekre kiírt törvényekkel, titkosítanak olyan információkat, melyek nem csak a mi, de gyermekeink életét is meg fogja határozni.

Egy szűk kör dönt a jövőnkéről – mint az elnyomó rendszerekben általában.

Ahogy most nekünk, úgy anno ez a márciusi ifjaknak sem tetszett. A hatalomban lévők vállalják a döntéseiket, ne sunnyogjanak!

És mi a helyzet a törvény előtti egyenlőséggel?

Egyeseket rabláncon vezetnek, mások esetében elintézik egy legyintéssel. Vannak a jogfosztott egyenlők és a klientúra egyenlőbbjei.

„Urbéri viszonyok megszüntetése”

Akkor sem, most sem akarjuk ezeket a függőségi viszonyokat! Egyenlők vagyunk, akármennyire is nehéz ezt a mindenkori hatalomnak elfogadni.

’48-ban is cél volt a közös teherviselés.

Igazságosan vegye ki mindenki a részét a teherviselésből.

Fizessen mindenki – aki tud – hogy utána abból lehessen fejleszteni Hazánkat, építeni a jövőt gyermekeinknek.

De az nem megy, hogy a köz viseli a terhet, mások meg hazaviszik a befolyt pénzeket. Ne legyen megint divat, hogy egy szűk réteg császári palotákban él, míg a nép sárkunyhókban! Hölgyeim és Uraim! Ma is több millió rászoruló, szegény, nyomorban élő honfitársunk van!

Értem én, hogy egyesek a gyermeküknek vesznek 70 millióért házat, maguknak családi összefogásból 180-ért. Valakinek meg szimplán szüksége van egy stadionra a kerti wc mögött. De tudják mit? Legyen! Viszont ténylegesen saját erőből és ne a köz pénzéből.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Igazán fejlődni csak úgy tudunk, ha egységbe kovácsoljuk nemzetünket. De nem úgy, hogy a hatalom akar ebbe belekényszeríteni bennünket.

1848 megmutatta nekünk, hogy ha kell, a magyarok össze tudnak fogni egy nemesebb cél érdekében. Úgy tűnik, hogy ezt most nekünk megint meg kell tanulnunk.

Azt mondta Kölcsey Ferenc:

„Az ember egyedül gondolva nem több a magányos vadállatnál, mely élte fenntartásáért zsákmányt keresve bolyong. Emberi ész és erő csak társaságban fejlődik ki; s amint valamely embertársaság szerencsés, szebb, dicsőbb hazává alkotta magát: polgárai minden szépben és jóban aszerént haladhatnak. Ezért kell minden mívelt embernek a hazát legfőbb gondjává tennie.”

Tisztelt Megemlékezők!

Hazaszeretet, hit, bátorság.

Erre volt szükségük a császárral és elnyomó rendszerével szemben a ’48-’49-es forradalomároknak és szabadságharcosoknak.

Szeretni a Hazát, hinni a céljainkban és bátorság, hogy meg is valósítsuk azokat.

Mi is ezért vagyunk most itt. Emlékezni a hőseinkre és mert céljaink vannak: kitörni ez elnyomás rabigájából.

Én nem hívok harcba senkit, mert aki ezt teszi, az nem ismeri a népet. Nincs szükségünk háborúra, kijutott bőven belőle. Itt az ideje, hogy békés úton hátrahagyjuk láncainkat és újra egy nemzet legyünk!

A választás a miénk:

„Rabok legyünk vagy szabadok?”

Ez a kérdés, válaszatok!”

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!